

HỒI 13**XUÂN PHONG ĐẮC Ý****L**

ữ Chính Anh vừa phóng ra ngoài động, trong lòng vừa thầm nghĩ:

- “Mới hai tháng sao lại đã phái đại bàng xanh đến đón ta, hẳn là đã xảy ra biến cố trọng đại gì đây?”

Đang thoáng suy nghĩ, ở cửa động đã vang lên tiếng nói hùng phấn của Chu Á Nam:

- Chính Anh, Chính Anh muội đến thăm huynh đây!

Vừa dứt lời thì đã xuất hiện trước mặt Lữ Chính Anh, rúc đầu vào trong lồng ngực cường tráng của Lữ Chính Anh, rồi ngẩng bộ mặt còn đầy ngây thơ, cười tươi nói:

- A! Mới hai tháng không gặp mặt huynh đã càng trở nên anh tuấn hơn, muội... ghen đấy!

Lữ Chính Anh một tay ôm nhẹ lưng, một tay vuốt nhẹ tóc của Chu Á Nam, mỉm cười nói:

- Muội ghen gì chứ?

Chu Á Nam quay người nói:

- Muội ghen huynh đẹp hơn cả nữ nhân nữa.

Lữ Chính Anh không khỏi bật cười nói:

- Còn muội? Thật là càng càn quấy hơn đấy!

Chu Á Nam quấn lấy Lữ Chính Anh, vừa ngẩng mặt nũng nịu nói:

- Không mà! Muội muốn huynh chia bớt cho muội một chút.

Lữ Chính Anh ngơ ngác:

- Chia cho muội một chút, muội muốn chia cái gì cơ chứ?

Chu Á Nam cười tươi nói:

- Muội muốn chia cái đẹp của huynh...

Lữ Chính Anh không khỏi hôn lên khuôn mặt của Chu Á Nam một cái rồi mỉm cười nói:

- Điều này thì không cách gì làm được cả, hơn nữa muội cũng đã đẹp rồi nếu muốn đẹp hơn nữa thì thật là gay go lắm đấy!

Chu Á Nam cười hỏi:

- Gay go là thế nào?

Lữ Chính Anh trang trọng nói:

- Nếu như thế thì nam nhân trong thiên hạ đều sẽ chết mê chết mệt cả...

Chàng chưa nói dứt lời, Chu Á Nam đã phụng phịu nói:

- Huynh xấu lắm, huynh xấu lắm, muội không chịu đâu...

Đôi tiểu tình nhân này thời gian quen biết nhau không phải là ngắn, cơ hội tiếp xúc với nhau cũng có rất nhiều. Nhưng quán quít nhau cười sảng khoái thì lúc này là lần đầu tiên.

Bọn họ vui tươi tự nhiên như vậy, nhưng hoàn toàn là tư thái của hai kẻ vô tư, cho dù trong lòng của hai người bọn họ cũng có cảm giác ngọt ngào, lâng lâng nhưng không ai có chút tà niệm nào cả.

Lữ Chính Anh âu yếm Chu Á Nam, vừa mỉm cười nói:

- Á Nam, điều mà muội yêu cầu huynh không cách gì chia cho muội, nhưng huynh còn có một món đồ hay hơn nhiều mà có thể chia được.

Chu Á Nam cắt lời nói:

- Không! Không! Muội không cần gì khác cả.

Nói xong liền rút tay ra khỏi đôi tay của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Thật không cần chứ?

Chu Á Nam gật đầu nói:

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Lữ Chính Anh bí mật cười nói:

- Không cần, thì muội sẽ hối hận đó.

Chu Á Nam cương quyết nói:

- Tuyệt sẽ không hối hận...

Lữ Chính Anh cười nói:

- Muội vẫn còn không biết ta sẽ chia cho muội cái gì, mà đã cự tuyệt như vậy?

Chu Á Nam ngơ ngác:

- Được, lời vừa rồi nói tạm thời không tính đến, huynh nói thử xem muốn chia cho muội cái gì nào?

Lữ Chính Anh ha hả cười lớn nói:

- Đại trượng phu nhất ngôn kí xuất tứ mã nan truy, những lời mà bản thân đã nói sao lại bị nuốt lời được!

Chu Á Nam cười nói:

- Tại vì muội không phải là đại trượng phu, mà chỉ là tiểu a đầu mà thôi?

Vẻ yêu kiều của Chu Á Nam đã khiến cho Lữ Chính Anh không cầm lòng được, chàng ôm sát Chu Á Nam vào lòng hôn nhẹ một cái nói:

- Vấn đề này đợi sau hãy nói, còn bây giờ muội hãy nói cho ta biết tại sao muội lại đến trước kỳ hạn như vậy?

Chu Á Nam liếc nhìn Lữ Chính Anh một cái:

- Lẽ nào không được sao?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Thế nào không được, ta hoan nghênh còn không kịp nữa là!

Chu Á Nam lại liếc nhìn Lữ Chính Anh nói:

- Vừa rồi lời đầu tiên muội đã nói rõ, lần này là đến thăm huynh.

Lữ Chính Anh vội vàng nói:

- Muội sao lại dám đi một mạch đến thăm ta vậy?

Chu Á Nam nũng nịu nói:

- Đừng giả bộ, người ta còn chưa nói hết lời.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Được! Ta đang lắng nghe đây.

Chu Á Nam lúc này mới cười tươi nói:

- Nhưng nghiêm túc mà nói, cũng xem như là đến đón huynh.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Muội nói như vậy làm ta thật khó hiểu!

Chu Á Nam miết ngón tay vào góc trán của Lữ Chính Anh nói:

- Đồ ngốc ạ, điều này có gì là khó hiểu cơ chứ huynh hãy nghe đây.

Lữ Chính Anh làm bộ nghiêm mặt cười cười nói:

- Phải, phải, thuộc hạ đang lắng nghe!

Chu Á Nam nghiêm chỉnh nói:

- Đừng ăn nói đùa cợt nữa bây giờ nói chuyện chính, lần này muội đi cùng với đại tể.

Lữ Chính Anh bất giác ngơ ngác nói:

- Ô, vậy thì còn đại tể đâu?

Chu Á Nam nói:

- Đại tể không xuống đây, khi muội từ chim đại bàng nhảy xuống đại tể đã lập tức bay đi.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói:

- Hóa ra là chuyện như vậy.

Chu Á Nam nói:

- Đại tể có nhiệm vụ khác chỉ thuận tiện mang muội đến đây, nương mẩu của muội có nói, thời điểm cách Nguyên Đán đại hội đã càng lúc càng gần sợ rằng đến lúc đó không phải được đại bàng xanh đến đón huynh, vì vậy mới bảo muội đến thăm huynh trước thời hạn, nếu có thể kết thúc trước thời hạn thì bảo bọn ta tính toán mà đi đường bộ về.

Lữ Chính Anh liền vội vàng nói:

- Được, được, tối đa sau mười ngày ta có thể kết thúc được thôi.

Chu Á Nam cười nói:

- Vậy thì tốt quá, ngày mai khi đại tể quay lại sẽ nhờ đại tể nhắn miệng lại.

Tiếp đó liền đưa tay ra mỉm cười nói:

- Đưa đi!

Lữ Chính Anh ngỡ ngác:

- Đưa cái gì chứ?

Chu Á Nam nói:

- Huynh chia cho muội món đồ mà huynh nói.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói:

- Trước tiên bọn ta không nói đến điều này, muội hãy tiếp ta ba chiêu thử xem.

Chu Á Nam cười nói:

- Luyến tiếc chia cho muội thì thôi!

Rồi lại ngẩn người nói:

- Thế nào? Muội còn chưa khảo nghiệm sự tiến bộ của huynh, mà huynh đã khiêu chiến với muội hay sao?

Lữ Chính Anh bí mật cười nói:

- Không dám nhận sự khiêu chiến của ta hay sao?

- Giỡn à?

Chu Á Nam nhú mày nói:

- Hay a! mới học được vài môn thuốc nhuộm đã muốn mở cửa hàng thuốc nhuộm rồi sao!

Lữ Chính Anh cười nói:

- Á Nam, đừng nhìn người khác qua khe cửa như thế mà xem thường ta, hãy tiếp ta ba chiêu rồi hãy chế giễu ta cũng còn kịp.

Chu Á Nam nhìn xoáy vào Lữ Chính Anh nói:

- Được! Rút kiếm ra đây!

- Không!

Lữ Chính Anh nói:

- Bọn ta dùng chỉ thay cho kiếm.

Chu Á Nam hơi ngỡ ngác nói:

- Được! Tiến chiêu đi!

Lữ Chính Anh cười lớn nói:

- Thuộc hạ thất lễ!

Nói xong liền phóng ngón tay ra xĩa vào đại huyết kiên tĩnh bên trái của đối phương.

Chu Á Nam tươi cười nói:

- Hay lắm!

Rồi lách vai tránh né đòn tấn công của chàng, cùng lúc ngón tay mềm mại đã xĩa xéo vào giữa ngực của Lữ Chính Anh.

Nhưng Lữ Chính Anh đã phi thân nhảy lui, mỉm cười nói:

- Đa tạ đã nhường cho!

Chu Á Nam ngơ ngác:

- Ai nhường huynh chứ?

Lữ Chính Anh duỗi bàn tay phải nói:

- Mọii xem đây!

Trong lòng bàn tay của Lữ Chính Anh có một cái vòng đeo tai bằng vàng.

Chu Á Nam vừa nhìn thấy liền vội vàng đưa tay rờ vào tai trái của mình, bất giác biến sắc.

Nguyên là vòng đeo tai trong lòng bàn tay của Lữ Chính Anh vốn ở trên tai trái của Chu Á Nam.

Chu Á Nam nhớ rất rõ, “kiếm” vừa rồi của Lữ Chính Anh là tấn công vào đại huyết kiên tĩnh bên trái của nàng, nàng cũng nhớ rất rõ là bản thân mình cũng đã lách tránh.

Nhưng bây giờ, chiếc vòng đeo tai ở bên tai trái của bản thân mình rõ ràng là đã nằm ở trong bàn tay của đối phương, nếu giao thủ với địch nhân thì hậu quả tất khó lường!

Tình huống này bất giác khiến cho Chu Á Nam hít một hơi dài, không nói nổi lời nào.

Lữ Chính Anh tự mình đeo chiếc vòng lại cho Chu Á Nam, vừa khiêm nhường cười nói:

- Việc xảy ra bất ngờ, chỉ vì mọii xem ta vẫn là con người như xưa nên mới xảy ra tình huống thế này, vì vậy chiêu này không tính đến, bọn ta thử lại lần nữa nhé.

- Không!

Chu Á Nam lắc đầu gượng cười nói:

- Muội tự biết mình, theo thủ pháp thần kỳ mà huynh vừa rồi đoạt vòng đeo tai của muội, cho dù chính nương mẫu của muội xuất thủ thì cũng chưa chắc đã lợi hại được như vậy.

Lữ Chính Anh trong lòng thấy dễ chịu vô cùng, nhưng vẫn khiêm tốn nói:

- Á Nam, muội nói như vậy không tránh khỏi quá đề cao ta đấy.

Chu Á Nam nghiêm chỉnh nói:

- Lời muội muốn nói là lời nói chân thật, huynh cũng biết đấy trong bốn môn chỉ có võ công của nương mẫu vượt hơn muội, muội chỉ khâm phục một mình nương mẫu của muội, nhưng bây giờ muội...

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói:

- Những điều này tạm thời không nói đến, bây giờ hãy nói đến món đồ mà ta muốn đưa cho muội!

Chu Á Nam cười hỏi:

- Ý của huynh là muốn mang kiếm pháp thần kỳ mà huynh học được cộng hưởng với muội ư?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Chu Á Nam tươi cười nói:

- Điều này đối với một người luyện võ mà nói rõ ràng là một sự dụ hoặc rất lớn. Thế nhưng muội trước tiên muốn biết tường tận tại vì...

Dừng lại một lúc, rồi nàng nghiêm mặt nói tiếp:

- Chiêu mà vừa rồi huynh sử dụng rõ ràng là không phải võ học bốn môn?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Nhị tiểu thư thần mục như điện, chiêu vừa rồi quả thật là không phải là võ học của bốn môn.

Chu Á Nam nhíu mày hỏi:

- Vậy thì từ đâu mà ra thế?

Lữ Chính Anh bí mật cười nói:

- Do một vị Quỷ tiền bối truyền cho.

Chu Á Nam ngơ ngác:

- Thế gian lại có người họ Quỷ hay sao?

- Không phải họ Quỷ.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Vị tiền bối đó tự xưng là quỷ vật...

Chu Á Nam cắt lời nói:

- Càng nói càng huyền hoặc!

Tiếp đó xiu mặt nói:

- Huynh lại ăn nói không chân thật rồi, muội không thèm để ý đến huynh nữa.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Bọn ta không thể cứ đứng ở đây mãi được, đi! Quay vào bên trong ta sẽ từ từ kể cho muội nghe.

Chu Á Nam gật gật đầu, rồi cùng đi vào bên trong động với Lữ Chính Anh.

Sau khi vào bên trong động rồi, Lữ Chính Anh phải mất hơn nửa giờ đồng hồ mới thuật lại khái lược một lần chuyện của bản thân mình với vị Quỷ tiền bối.

Cuối cùng Lữ Chính Anh luyện tiếc nói:

- Á Nam, nếu muội lại sớm một chút thì có thể nhìn thấy vị Quỷ tiền bối rồi!

Chu Á Nam cười cười nói:

- Quỷ tiền bối muốn gặp mặt muội sao?

Lữ Chính Anh nói:

- Đúng vậy, thế nhưng nếu là đại tiểu thư đến thì Quỷ tiền bối sẽ không muốn gặp đâu.

Chu Á Nam hơi ngơ ngác nói:

- Huynh nói như vậy là ý làm sao?

Lữ Chính Anh bối rối cười nói:

- Tại vì lão gia không dám lĩnh giáo tính khí của đại tiểu thư.

Chu Á Nam cười nói:

- Tính khí đại tỷ của muội là do huynh nói với lão gia sao?

Lữ Chính Anh nói:

- Không phải, lão gia rất rành rẽ mọi chuyện trong giang hồ, nhất là những chuyện có liên quan đến bốn môn, rành như lòng bàn tay vậy.

Chu Á Nam ừm một tiếng nói:

- Có cơ hội gặp Quý lão gia, muội phải hỏi cho kĩ mới được.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Muội không sợ quý sao?

Chu Á Nam nghiêm mặt nói:

- Linh quý như vậy là quý vật thiện lương, tại sao phải sợ chứ?

Nàng vừa dứt lời, trong bóng tối liền vang lên giọng nói của Quý tiền bối:

- Được! dám ăn dám nói, ta thật không uổng lần xuất hiện này.

Lữ Chính Anh không nén nổi vui sướng kêu lên:

- Quý tiền bối, tiền bối đã quay lại rồi sao?

Giọng nói trong bóng tối vang lên:

- Ta vốn đã đi rồi, tại vì nhìn thấy Chu Á Nam đến mới vội vàng quay lại.

Chu Á Nam nhin không được chen lời hỏi:

- Tiền bối thật là vì vãn bối mà quay lại hay sao?

Giọng nói trong bóng tối không vui nói:

- Lẽ nào ta lại nói dối người?

Chu Á Nam cười hỏi:

- Đó là vì sao?

Giọng nói trong bóng tối vang lên:

- Tại vì lần quan luyện bảy ngày này quan hệ với Lữ Chính Anh quá lớn, ta không muốn hấn vì phân thân truyền võ công cho người mà ảnh hưởng đến tiến cảnh của hấn, vì vậy mới...

Chu Á Nam mỉm cười nói:

- ... Mới quay lại để sẵn sàng tự mình truyền thụ võ công cho vãn bối?

Giọng nói trong bóng tối cười nói:

- Người đúng là quý tinh linh!

Chu Á Nam cao hứng cơ hồ muốn xông tới nói:

- Quý tiền bối, tiền bối quả thật là tốt.

Tiếp đó lại cười khanh khách nói:

- Quý tinh linh gặp Quý tiền bối thì thành người nhà rồi!

Giọng nói trong bóng tối nói:

- Quý a đầu đừng quá đắc ý hồ đồ mà phải giữ cho đúng mực, ta có mấy lời người phải tuân thủ.

Chu Á Nam nghiêm mặt nói:

- Văn bối nhất định tuân thủ, xin lão gia cứ nói!

Giọng nói trong bóng tối vang lên:

- Đơn giản thôi! Thứ nhất sau này người cần phải dùng mọi khả năng phát huy ảnh hưởng với lệnh đường để kiềm hãm cá tính thất thường của lệnh đường.

Chu Á Nam gật gật đầu nói:

- Dạ, văn bối sẽ cố gắng hết sức.

- Thứ hai...

Giọng trong bóng tối trầm xuống nói:

- Mọi võ công có liên quan đến ta truyền cho hai người, tạm thời không được để lộ cho bất cứ ai, ngay cả lệnh đường cũng không ngoại lệ.

Chu Á Nam lại gật đầu nói:

- Dạ, văn bối xin ghi nhớ.

Giọng nói trong bóng tối lại vang lên:

- Thời gian bảy ngày quá ngắn, ta chỉ có thể truyền thụ những điểm chính, kỳ dư sau này sẽ do Chính Anh truyền thụ cho...

Chu Á Nam vội vàng nói:

- Lão gia không thể lưu lại thêm mấy ngày nữa sao?

Giọng nói trong bóng tối vang lên:

- Bảy ngày này đã là vì người mà nán lại không thể kéo dài hơn nữa.

Chu Á Nam nheo mắt nói:

- Lão gia có thể hiện thị pháp thân để cho văn bối chiêm ngưỡng một chút được không?

Giọng trong bóng tối cười nói:

- Một cái bóng quỷ thì có gì đẹp đẽ mà xem chứ?

Chu Á Nam làm nũng nói:

- Văn bối muốn mà?

Giọng trong bóng tối nói:

- Trong bảy ngày này ta sẽ để cho người được toại nguyện, bây giờ Chính Anh phải đi dựng công, tiểu a đầu chuẩn bị đi ta sẽ truyền kiếm pháp cho người ngay.

Chu Á Nam xuất kỳ bất ý, đột nhiên hướng về nơi phát ra tiếng kêu, xông tới kêu lên:

- Quỷ tiền bối, tiền bối tốt quá...

Nhưng Chu Á Nam chỉ xông vào nơi trống không, chỉ có chuỗi cười ha hả của Quỷ tiền bối:

- Quỷ a đầu, người còn kém lắm...

Ngày hôm sau Chu Thắng Nam đến. Đương nhiên Chu Á Nam, Lữ Chính Anh không mang sự thật ra nói, chỉ nói là qua mười ngày nữa thì sẽ kết thúc, quyết định sẽ đi Hạ Khẩu bằng đường bộ.

Vì vậy Chu Thắng Nam ùn ùn đến lại ùn ùn đi, lúc sắp rời đi chỉ đặc biệt dặn dò:

“Trước Nguyên Đán phải về Hạ Khẩu”.

Đồng thời Thắng Nam cũng mang đi một bao lớn Thiên Niên Thạch Khuẩn. Thiên Niên Thạch Khuẩn đặc sản của Thiên Tâm Cốc đến lúc này đã còn lại không bao nhiêu.

Thời gian bảy ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong nháy mắt đã là sáng sớm mừng mười tháng mười hai.

Lúc Lữ Chính Anh và Chu Á Nam hoàn thành xong bài khóa sáng thì vị Quỷ tiền bối đó lại xuất thị pháp thân ngay trước mặt hai người trầm giọng nói:

- Được rồi, đến lúc này hai người các người xem như đã đủ tư cách chịu đòn.

Chu Á Nam không khỏi bật cười nói:

- Lão gia, như hai kẻ vãn bối đây vẫn chỉ có thể đủ tư cách chịu đòn thôi sao?

Bóng người kì dị nói:

- Phải, từ đây đi Hạ Khẩu lộ trình xa xôi, trên đường có thể còn có những chuyện bất ngờ kéo dài thời gian, tiểu phu thê hai người hãy mau chóng lên đường không tốt hơn sao?

Nghe đến tiểu phu thê, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam liền cùng lúc mặt đỏ ửng lên.

Bóng người kì dị cười nói:

- Hai người các người vốn là tiểu phu thê chớ còn gì nữa, có gì mà ngại ngừng chứ, trước đây bảy ngày khi các người trùng phùng ôm chặt lấy nhau thân ái vô cùng kia mà...

Chu Á Nam nhón nhón chân nói:

- Lão gia nhìn trộm người khác, thật đáng xấu hổ đấy...

Bóng người kì dị cắt lời cười nói:

- Ta là quỷ vật, còn có gì để xấu hổ nữa...

Tiếp đó lại ha hả cười nói:

- Quỷ a đầu hãy an tâm, ta tuy đã là quỷ vật nhưng cũng biết tế nhị. Vì vậy lúc ta vừa nhìn thấy tiểu phu thê các người thân thiết với nhau ta liền lập tức vội vàng né tránh đi...

Chu Á Nam cười nói:

- Bọn vãn bối không cách gì thấy được lão gia, đành phải nghe lão gia kể sao thì biết vậy...

- Được! Được!

Bóng người kì dị gượng cười nói:

- A đầu nhà ngươi lợi hại thật, ta không cãi nổi ngươi đành phải chuồn thôi...

Nói xong một làn gió lạnh thổi vụt đi, bóng người kì dị đã dần biến mất.

Chu Á Nam vội vàng cất giọng kêu to:

- Quỷ tiền bối, Quỷ tiền bối...

Nhưng ngoại trừ tiếng vang dội trong thạch động thì không còn nghe thấy tiếng gì khác nữa.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Đừng kêu lên, lần này lão gia thật sự đi rồi!

Chu Á Nam nhíu mày nói:

- Kỳ quái thật! Thế gian thật sự có linh quỷ hay sao?

Lữ Chính Anh cười hỏi:

- Á Nam, mọi tin rằng lão gia là quỷ sao?

Chu Á Nam nói:

- Huynh có lời giải thích khác chứ?

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Ta không bao giờ tin có quỷ cả, nhưng đối với chuyện mà bản thân đã gặp phải thì không cách gì giải thích.

Chu Á Nam nói:

- Mọi cũng đã nghe nói, Tây Bộ bốn tỉnh có nghề đưa xác mà pháp sư trong Bài Giáo cũng rất là tà môn...

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói:

- Đúng rồi, nhắc đến đưa xác khiến ta nghĩ tới chuyện trước đây gần một năm.

Chu Á Nam cũng ồ lên một tiếng nói:

- Đúng rồi! Huynh không phải là ở trong hàng ngũ đưa xác mà thoát khỏi độc thủ của Tây Môn Nhuệ hay sao?

Lữ Chính Anh vừa nhắc đến chuyện xưa bất giác nghiêng răng nói:

- Phải!

Chu Á Nam nói:

- Huynh đã tự thân thể nghiệm đã đủ chứng minh truyền thuyết đưa xác không giả!

- Ừm...

- Từ đấy cũng đủ chứng minh thế gian là có quỷ thần.

- Ừm...

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Mọi người nói như vậy khiến ta thật rối rắm.

Chu Á Nam cười cười nói:

- Cái bảo đảm nhất cho Hữu Quỷ Luận của mọi người là từ cái thân quỷ khí của Quỷ tiền bối.

- Quỷ khí?

Lữ Chính Anh ngỡ ngàng:

- Sao ta chưa bao giờ nghe thấy cả?

Chu Á Nam cười hỏi:

- Đồ ngốc, lúc Quỷ tiền bối đang ở bên cạnh bọn ta, cái cảm giác âm u lạnh lẽo đó lẽ nào huynh không cảm giác thấy hay sao?

Lữ Chính Anh ngần người nói:

- Cái này... ta đương nhiên cảm thấy được.

- Đồ ngốc, đó là quỷ khí đấy!

Lữ Chính Anh thừa thế kéo Chu Á Nam vào lòng, đắc ý cười nói:

- Bây giờ đã không còn cảm thấy quỷ khí nữa, đủ chứng minh Quỷ tiền bối đã thật sự bỏ đi...

o0o

Do tài cao gan lớn cũng do thời gian đầy đủ, sau khi trải qua sự tiếm tu Lữ Chính Anh lại hạ sơn. Nhưng hành trình lần này quả là rất vừa ý, thoải mái dễ chịu.

Lữ Chính Anh cùng với Chu Á Nam cả hai đều để nguyên bốn lai diện mục, với tư thái du sơn ngoạn thủy cứ vậy mà đi, trên đường đi cứ tíu ta tíu tít vui đùa, không biết rằng đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt vừa hâm mộ vừa đổ kỵ.

Do vì đi đường không nhanh vội nên sau bốn ngày mới đến thị trấn chính vùng thượng du Tư Thủy, Bảo Khánh phủ.

Bảo Khánh phủ là thị trấn chính vùng thượng du Tư Thủy, thủy lục giao thông tiện lợi vì vậy buôn bán sầm uất, chợ búa rất là tấp nập.

Lúc Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đến ngoại thành của Bảo Khánh phủ đã là thời điểm hoàng hôn bao trùm không gian.

Lữ Chính Anh đưa cây roi chỉ lầu thành nguy nga cao chót vót, thoải mái cười nói:

- Đến Bảo Khánh phủ rồi, đó là một bến cảng lớn, Á Nam bọn ta ở đây vui chơi một đêm chứ?

Chu Á Nam tươi cười nói:

- Huynh đi đâu thì muội đi đó.

Lữ Chính Anh nheo mắt cười nói:

- Đã xuất giá thì phải tòng phu phải không?

Chu Á Nam ứ một tiếng nói:

- Đẹp huynh đi, ai lấy huynh chứ!

Lữ Chính Anh cười nói:

- Không lấy ta, thì ta sẽ nhảy sông đó!

Chu Á Nam liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh nói:

- Đừng ăn nói cợt nhả, muội hỏi huynh một câu đàng hoàng đây.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Thuộc hạ xin kính cẩn lắng nghe.

Thấy vẻ mặt trịnh trọng của Lữ Chính Anh, Chu Á Nam không khỏi bật cười khanh khách nói:

- Nhìn cái bản mặt của huynh kìa!

Tiếp đó Chu Á Nam cũng nghiêm mặt nói:

- Bọn ta là từ Tư Thủy theo hướng bắc đi Tân Hóa hay là theo hướng đông đi Hoàn Châu rồi theo đường thủy lên phía Bắc?

Lữ Chính Anh tiếp lời nói:

- Ta chủ trương theo hướng bắc đi Tân Hóa muội đồng ý không?

Chu Á Nam cười nói:

- Huynh đã nói là được thôi, muội còn có thể không đồng ý sao?

Sau khi vào thành, qua thăm hỏi mới biết lữ quán sang trọng nhất Bảo Khánh phủ là Tiêu Tương biệt quán nằm ở con phố trước phủ vì thế hai người liền quát ngựa phóng thẳng đến Tiêu Tương biệt quán. Tiêu Tương biệt quán nằm ở trước phố, kiến trúc hùng vĩ, khí phách phi phàm, nhìn vào hàng cọc buộc ngựa rất được chăm chú, cũng đủ khiến cho những kẻ hèn hạ nhìn phái phát sợ mà không dám hỏi han bước vào.

Lúc Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đến trước cổng của Tiêu Tương biệt quán hai tên tiểu nhị phụ trách tiếp đón khách ở cửa lữ quán luôn vui vẻ cười tươi, bước tới nghênh đón, không đợi hai người xuống ngựa đã đón lấy dây cương ngựa, kẻ đứng bên trái cười nịnh nói:

- Công tử, cô nương nhị vị cực nhọc quá.

Lữ Chính Anh, Chu Á Nam nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Này tiểu nhị, còn phòng trên không?

Tên tiểu nhị vội vàng cung kính nói:

- Còn, còn...

Chu Á Nam liền vội vàng nói:

- Không! Cần sân riêng.

Tên tiểu nhị kia đã cột xong ngựa rồi vội lấy hành lý xuống, nghe nói thế liền giành lời nói:

- Sân riêng cũng có, hơn nữa là một sân riêng tốt nhất.

Chu Á Nam gật đầu nói:

- Vậy thì, hãy mau dẫn đường đi.

Tên tiểu nhị vội cung kính đáp:

- Dạ, dạ! Công tử, tiểu thư xin đi theo tiểu tử.

Sân riêng trong lữ quán quả thật rất tuyệt vời, vì nó nằm ở một góc trong hoa viên phía sau, không những khung cảnh thanh nhã vườn hoa sắc sỡ mà trang trí bên trong rất là sang trọng không chút thô thiển, lại còn tiếp đãi thân thiết khiến khách có cảm giác như quay về nhà mình.

Tên tiểu nhị vừa vội vàng pha trà, vừa cười hỏi:

- Công tử, tiểu thư sân riêng này hợp ý chứ?

Lữ Chính Anh ừm một tiếng nói:

- Rất tốt! Rất tốt!

Tên tiểu nhị lại mỉm cười nói:

- Tiểu tử sẽ ngay lập tức chuẩn bị nước rửa mặt cho nhị vị...

Nói xong liền hấp tấp đi ra, nhưng y vừa mới đi ra ngoài cửa đã quay đầu cười hỏi:

- Nhị vị muốn ăn chút gì xin cứ dặn dò, tiểu tử sẽ gọi bọn chúng chuẩn bị cho.

Lữ Chính Anh xua xua tay nói:

- Hãy chọn những món ăn ngon nhất rồi đưa lên đây!

Tên tiểu nhị vội vàng kính cẩn nói:

- Tiểu tử biết.

Sân riêng này gồm hai phòng một sảnh, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam lúc này vừa đứng mỗi người một phòng để ở.

Sau khi tên tiểu nhị đã đi rồi, Lữ Chính Anh mới cười hỏi:

- Á Nam, muội muốn phòng nào?

Chu Á Nam cười nói:

- Muội ngụ ở phòng này còn huynh gian bên, có kẻ trộm viếng thì muội sẽ lo cho huynh.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Kẻ trộm mà tìm đến đây thì sẽ sáng mắt ra!

Chu Á Nam cười nói:

- Không chắc thế đâu, Truy Hồn sứ giả huynh đây trên trán vẫn còn chưa khắc chữ.

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói:

- Á Nam, nói ra muội không tin Truy Hồn sứ giả ta đây tuy trên trán không khắc chữ, nhưng sự thật là đã có người nhận ra ta rồi đó.

Chu Á Nam ngơ ngác:

- Huynh nói vậy nghĩa là làm sao?

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Nếu ta quan sát không sai thì đêm nay tất sẽ có người đến thỉnh an.

Chu Á Nam nhíu mày nói:

- Sao muội không cảm thấy gì cả?

Lữ Chính Anh nói:

- Đây là vì ta lăn lộn chốn giang hồ nhiều hơn muội mấy ngày...

Chu Á Nam liếc xéo Lữ Chính Anh nói:

- Thôi huynh đi! Huynh nhiều hơn muội bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ chứ?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Nhưng sự thật ta đã cảm giác thấy có người theo dõi, còn muội thì lại không.

Chu Á Nam hừ một tiếng nói:

- Được! Bọn ta hãy đợi sự thật đêm nay chứng minh.

Tắm rửa, ăn cơm xong thì khắp nơi đèn đã thấp lên.

Lữ Chính Anh cười hỏi Chu Á Nam:

- Bảo Khánh phủ này là một bến cảng thủy lộ lớn nổi tiếng trong vùng Hồ Nam, muội muốn đi tham quan chợ đêm không?

Chu Á Nam tươi cười nói:

- Huynh đã có nhã hứng như vậy muội đương nhiên nghe theo thôi.

Lữ Chính Anh gọi tên tiểu nhị lại nói:

- Chợ đêm Bảo Khánh phủ nơi nào náo nhiệt nhất?

Tên tiểu nhị khom người cười nịnh nói:

- Công tử gia muốn đi chơi chợ đêm tốt nhất là đi quảng trường trước Thành Hoàng miếu...

Lữ Chính Anh thuận tay đưa cho tên tiểu nhị năm bạc vụn nói:

- Cám ơn người!

Chợ đêm trước Thành Hoàng miếu trong Bảo Khánh phủ tương đương với Thiên Kiều của Bắc Kinh, so với Đại Tướng Quốc Tự của Khai Phong chẳng qua quy mô chỉ hơi nhỏ hơn mà thôi.

Lúc Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đi đến quảng trường trước Thành Hoàng miếu, do vì thời gian còn sớm chợ đêm chỉ mới bắt đầu, giang hồ nghệ nhân hỗn tạp đủ loại đang bắt đầu mời gọi khách trao đổi mua bán.

Nơi chốn này, vốn là nơi mà phần lớn người sau một ngày làm việc vất vả tiêu nhàn giải muộn.

Mà Lữ Chính Anh, Chu Á Nam hai người lúc này nam thì anh tuấn khôi ngô, nữ thì xinh đẹp thông minh, nếu nói bọn họ là Kim Đồng Ngọc Nữ du ngoạn trần gian thì cũng không phải là quá lắm, vì vậy cũng đã trở thành đối tượng tranh nhìn của phần lớn du khách.

Hai người này, bất luận là đi đến nơi đâu cũng thu hút một đám đông quan chúng chỉ chỉ trỏ trỏ, bình phẩm này nọ đồng thời còn phát ra những tiếng “chật chặt” kỳ kỳ.

Tình huống này Lữ Chính Anh vẫn không để ý gì đến nó, nhưng Chu Á Nam có hơi khó chịu.

Chu Á Nam chịu không nổi nữa liền quay đầu nói với Lữ Chính Anh:

- Chính Anh ca, bọn ta quay ra đi thôi!

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi:

- Quay về ư? Tại sao thế?

Chu Á Nam nhíu mày nói:

- Huynh không thấy sao, bọn họ trông đáng ghét quá!

Lữ Chính Anh cười nói:

- Bọn ta không để ý đến bọn họ thì chẳng sao cả.

Tiếp đó lại thấp giọng nói:

- Chợ đêm mới bắt đầu, cái đáng xem lại ở phía sau!

Chu Á Nam hơi ngơ ngác, hỏi nhỏ:

- Lẽ nào huynh đã có phát hiện gì?

Lữ Chính Anh bí mật cười nói:

- Muội tại vì không ưa nhìn thấy bọn họ nên không cảm thấy ra, kỳ thật để cho mọi người nhìn thì có sao chứ, đôi mắt trời sinh ra là để nhìn cơ mà!

- Không!

Chu Á Nam nói:

- Đôi mắt không phải là chuyên dùng để nhìn người, mà nó còn dùng để xem vạn sự vạn vật trong thiên hạ nữa chứ.

Bỗng từ sau lưng họ vang lên một tiếng cười thật to:

- Vị cô nương đây quả thật không sai, đôi mắt không phải sinh ra là để chuyên dòm người, nhưng tuấn mỹ như hai vị thế này lại là ngoại lệ.

Lữ Chính Anh, Chu Á Nam hai người đều không quay đầu lại, cũng không vì kẻ chen miệng đột ngột mà cảm thấy kinh ngạc.

Chu Á Nam tỏ ra không thèm để ý tới, hừ một tiếng nói:

- Người là ai?

Giọng nói sang sảng sau lưng vang lên:

- Ta là...

Chu Á Nam đột ngột quay người lại lao người về phía tiếng nói.

Quay người, lao tới phải là hai động tác khác nhau.

Nhưng một cao thủ như Chu Á Nam lúc xuất thủ thì thân thủ nhanh như sao xẹt, điện chớp, trong chớp mắt đã tóm lấy kẻ mà lời còn nói chưa dứt hết, khiến cho Lữ Chính Anh phải hoảng lên, vội kêu lên:

- Á Nam không được lỗ mãng!

Kẻ bị Chu Á Nam tóm được là một vị lam y thanh niên tuổi khoảng ngoài hai mươi, diện mục rất là tuấn tú.

Y dù hai mạch cổ tay đều bị Chu Á Nam khóa chặt giống như bị hai cái kềm khóa chặt lại vậy, đau thấu ruột gan nhưng cắn chặt răng không một tiếng la. Chu Á Nam nhíu mày lại buông lỏng đôi tay đang khóa chặt đối phương, quay đầu hỏi Lữ Chính Anh:

- Huynh biết hắn sao?

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Ta không quen biết hấn, thế nhưng ta quyết chắc hấn chẳng qua là một cộng tác của đối phương đi do thám thực lực của bọn ta mà thôi.

Một giọng nói cường tráng bật cười ha hả:

- Tiểu tử nhãn quang thật sắc bén!

Tiếp theo lời nói, một vị khôi y lão nhân béo phì trên đầu quấn một cái khăn, chiếc mũ ní ép xuống rất thấp cơ hồ chỉ còn chừa lại đôi mắt ở bên ngoài, đang chậm rãi bước tới.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Các hạ là ai?

Khôi y lão nhân cười nói:

- Lão phu là Hoàng Sơn Dật Tẩu Âu Dương Thái.

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói:

- Ô! Hóa ra là thái thượng chưởng môn nhân của Hoàng Sơn phái, thật là hạnh hội, hạnh hội!

Âu Dương Thái hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử nhà ngươi hãy bớt ra vẻ trước mặt ta đi.

Tiếp đó lại hướng về phía lam y thanh niên cười nói:

- Bây giờ ngươi nên biết trời cao đất dày chớ?

Lữ Chính Anh cười hỏi:

- Vị này là cao đồ của các hạ?

Âu Dương Thái lại hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử nhà ngươi đừng có hồ đồ, Điền Bân với ngươi đã là đồng môn ít nhất ngươi cũng phải kêu ta một tiếng Âu Dương tiên bối mới phải.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Tiên bối là trưởng lão được mọi người tôn kính, còn các hạ lại không đáng được ta tôn kính.

Âu Dương Thái cắt lời cười nói:

- Lão phu có điều gì làm ngươi không tôn kính chử?

Lữ Chính Anh nói:

- Các hạ dấu đầu lòi đuôi, dọc đường phái người theo dõi lẽ nào đó đáng là hành động của một vị trưởng lão hay sao?

Âu Dương Thái cười nói:

- Tiểu tử ngươi thật thông minh đấy, nhưng dọc đường phái người theo dõi tiểu phu thê hai người không phải là lão phu đâu!

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi:

- Vậy là ai?

Âu Dương Thái nói:

- Là người của Võ Dương tiêu cục.

Lữ Chính Anh ngơ ngác:

- Không thể thế được!

Âu Dương Thái nói:

- Tân lão nương đang đợi ngươi đó, không tin ngươi có thể tự đi hỏi y thị.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi:

- Tân tiên bối ở đâu?

Âu Dương Thái cười cười nói:

- Trên bãi cát bên dòng Tư Giang.

Tiếp đó, đột nhiên như nhớ lại điều gì nói:

- Đối với kẻ thật sự phái người theo dõi ngươi, ngươi lại tôn là tiên bối, có phải là vì y thị có một nữ đồ đệ xinh đẹp phải không?

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói:

- Đừng đoán lung tung mà nói bừa, các hạ nên trả lời câu hỏi của tại hạ đây.

Âu Dương Thái mỉm cười hỏi ngược lại:

- Ngươi hỏi gì?

Lữ Chính Anh đưa tay chỉ lam y thanh niên nói:

- Y có phải là đồ đệ của các hạ không?

Âu Dương Thái gật gật đầu nói:

- Không sai, đây là đồ đệ nhỏ nhất của lão phu.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp:

- Các hạ tổng cộng có bao nhiêu cao túc?

- Tám.

Âu Dương Thái mỉm cười nói:

- Bình thường ta thường kêu vui bọn chúng là Hoàng Sơn Bát Tuấn, nhưng so với người bọn họ không anh tuấn bằng...

Lữ Chính Anh nhếch miệng cười nói:

- Sư đồ các hạ cùng lúc có mặt ở đây, đương nhiên không phải là ngẫu nhiên?

Âu Dương Thái gật gật đầu nói:

- Phải, bọn ta biết người sẽ kết thúc tu luyện, cũng phán đoán là các người tất sẽ đi con đường này vì vậy mới chờ đợi ở đây.

Lữ Chính Anh cười hỏi:

- Muốn mời ta đi ăn cơm hả?

- Không sai.

Âu Dương Thái bí mật cười nói:

- Nhưng buổi tiệc mời đó phải để đến mai.

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Đêm nay muốn để cho tại hạ nghỉ ngơi một chút phải không?

Âu Dương Thái nói:

- Cũng có thể nói như thế.

Dứt lời liền nghiêm mặt nói:

- Lão phu từng trải nhiều rồi, kẻ có thiên phú và tư chất như tiểu tử người quả thật là hiếm thấy đấy!

Lữ Chính Anh cắt lời nói:

- Điều này nên nói bớt đi.

Âu Dương Thái hừ một tiếng nói:

- Lão phu nói thật, không phải là nịnh hót gì người đâu.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng nói:

- Tại hạ đang lắng nghe đây.

Âu Dương Thái nghiêm mặt nói:

- Với điều kiện của ngươi, cho dù Chu Tứ Nương trước đây chưa từng chỉ giáo kỹ lưỡng cho ngươi, nhưng sau ba tháng bế quan tu tập tất ngươi cũng đã có đại thành tựu rồi.

Lữ Chính Anh cắt lời nói:

- Những điều này là do Điền Bân nói với các hạ phải không?

Âu Dương Thái cười cười nói:

- Điền Bân chẳng qua chỉ là một trong những nguồn tin tức của lão phu, tiểu tử ngươi có hiểu rõ không?

Lữ Chính Anh lặng lẽ nói:

- Được! Nói đi.

Âu Dương Thái mỉm cười nói:

- Chu Á Nam là đệ nhất cao thủ của Thất Sát Lệnh lệnh chủ, nay lại thêm võ lâm kỳ tài thần công đại thành của ngươi không đáng cho lão phu cùng Tân lão nương đến đây cung hầu sao?

Lữ Chính Anh cười nhạt nói:

- Hai vị đã thành một trận tuyến liên hợp rồi ư?

Âu Dương Thái cười nói:

- Không phải thế, chỉ là sự trùng hợp mà thôi!

Chu Á Nam nãy giờ đang yên lặng lắng nghe, đột nhiên cười nhạt nói:

- Thế gian lại có chuyện trùng hợp như thế sao?

Âu Dương Thái bí mật cười nói:

- Đây chính là “Anh hùng sở kiến lược đồng” đấy!

Chu Á Nam hừ một tiếng nói:

- Đừng khoác lác, ta thấy ngươi chẳng qua là một con gấu chó mà thôi.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói:

- Các hạ, cái “Anh hùng lược đồng” đó của các hạ nên hiểu như thế nào?

Âu Dương Thái nói:

- Đó là nói lão phu cùng Tân lão nương đều không hện mà đều biết người cùng tiểu a đầu đây là kinh địch của bọn ta. Chu Tứ Nương nếu mất đi các người thì cũng ngang như là bị chặt cụt hai tay vậy...

Lữ Chính Anh cắt lời cười nhạt nói:

- Vì vậy các vị mới tổ chức thành trận tuyến liên hợp tạm thời, hy vọng có thể trừ khử được bọn ta...?

Âu Dương Thái lắc đầu nói:

- Người đừng hời hợt suy diễn, có lẽ tư thế của bọn ta lúc này có chút liên hợp tạm thời, nhưng tuyệt chưa từng có ý muốn giết các người.

Chu Á Nam cắt lời nói:

- Cho dù các người có ý như vậy cũng chưa từng nghĩ đến thực lực của mình hay sao?

Âu Dương Thái không một chút bực bội, mỉm cười nói:

- Ít nhất Âu Dương Thái ta đây cũng không có tâm ý giết các người.

Lữ Chính Anh cười hỏi:

- Không giết thì làm sao trừ diệt bọn ta được chứ?

Âu Dương Thái bí mật cười nói:

- Lão phu tất có lý do.

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi:

- Hai người các người có dám đi đến bờ sông không?

Lữ Chính Anh nhướng mày nói:

- Hiện tại chỉ có các hạ với Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng, cho dù có thêm Thuần Vu lão tặc của Vô Địch Bảo, tiểu gia cũng chẳng xem hấn là gì cả.

Âu Dương Thái gật gù nói:

- Hừm! Vậy mới không hổ là một vị thiếu niên anh hiệp!

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói:

- Vậy thì bớt nhiều chuyện, dẫn đường đi!

Phụt một tiếng, một mũi tên xé không trung rít lên bắn xuống phía sau đầu của Lữ Chính Anh.

Âm tiễn sát thương này do một hán tử mặt rỗ đứng cách ngoài khoảng bốn trượng bắn ra, sự việc xảy ra bất ngờ cự ly lại gần tình huống này khiến cho Âu Dương Thái đứng bên cạnh cũng không khỏi biến sắc, Chu Á Nam buột miệng kêu lên:

- Lữ đại ca, coi chừng!

Đúng lúc những người xung quanh đang thất kinh, trái tim muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực thì Lữ Chính Anh vẫn ung dung bình tĩnh, trong nháy mắt mũi tên sắp bắn trúng ót của Lữ Chính Anh, chàng liền cười nhạt quay nhanh đầu lại cắn dính mũi tên trong miệng. Ngay tiếp đó lại lắc mạnh đầu một cái, mũi tên đang ngậm trong miệng liền bay ngược trở lại so với lúc bay đến thì nhanh mạnh hơn nhiều, bắn trúng vào hán tử mặt rỗ khiến y ngã quy ngay xuống đất, Lữ Chính Anh lúc đó liền quay lại phía Âu Dương Thái nói:

- Âu Dương Thái, thủ đoạn của ngươi thật quang minh lỗi lạc!

Âu Dương Thái vội vàng nói:

- Hắn không phải là người của ta.

Lữ Chính Anh nói:

- Không phải là người của ngươi, vậy chớ là người của ai?

Âu Dương Thái gượng cười nói:

- Bắt hắn lại hỏi không được ư?

Hán tử mặt rỗ đó rõ ràng đã bị hồi thủ nhất tiễn thần kỳ của Lữ Chính Anh làm cho khiếp sợ.

Y tuy bị mũi tên bắn ngã xuống đất nhưng vẫn không bị thương tích, chẳng qua chỉ bị bắn trúng vào đầu vai áo mà thôi.

Nhưng y vẫn nghĩ rằng là mình đã chết nên nằm lạng người bất động.

Lúc Âu Dương Thái gợi ý bắt y lại hỏi mới khiến cho y hồi thần trở lại, vô thức đưa tay sờ vào trán.

Lữ Chính Anh nhảy tới sát người hắn, hét lớn một tiếng:

- Đồ vô dụng!

Hán tử mặt rỗ lúc này mới trở người ngồi dậy, tiếp đó lại quỳ xuống vội vàng dập đầu xuống đất nói:

- Công tử tha mạng, nhà của tiểu tử còn có lão mẫu tám mươi tuổi không người hầu hạ...

Lữ Chính Anh lạnh lùng cắt lời thét lớn:

- Câm mồm!

- Dạ!

Hán tử mặt đỏ bò người xuống, cầu khẩn nói:

- Công tử khai ân.

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói:

- Không giết ngươi thì được nhưng ngươi phải trung thực trả lời câu hỏi của ta.

Hán tử mặt đỏ vội vàng đập đầu nói:

- Tiểu tử xin trả lời ạ.

Lữ Chính Anh gằn giọng quát:

- Ngẩng đầu lên!

- Dạ!

Đại hán mặt đỏ run rẩy cả người.

Đầu y ngẩng lên, dáng vẻ thành khẩn Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Tại sao ngươi muốn ám sát ta?

- Tiểu tử chỉ phụng mạng mà hành sự.

- Phụng mệnh của ai?

- Mệnh lệnh của tổng trại chủ.

Lữ Chính Anh ánh mắt lóe lên hỏi:

- Là Tây Môn Nhuệ lão tặc phải không?

Hán tử mặt đỏ gật gật đầu nói:

- Dạ!

Lúc này Âu Dương Thái đứng bên cạnh lại hướng về Lữ Chính Anh ném một nụ cười ý như muốn nói: “Không liên quan gì đến ta cả...”.

Lữ Chính Anh lại không hiểu ý của Âu Dương Thái, mắt chăm chú nhìn vào hán tử mặt đỏ, rít giọng thét lên:

- Tây Môn lão tặc ở đâu?

Hán tử mặt đỏ run rẩy cả người, lắp bắp nói:

- Không... không biết...

Lữ Chính Anh nhướn mày lên, Chu Á Nam liền quát:

- Đồ khốn kiếp! Vừa rồi ngươi đã nói là phụng mệnh của Tây Môn Nhuệ, bây giờ sao lại không biết chứ?

Hán tử mặt đỏ gượng cười nói:

- Nhị tiểu thư, tổng trại chủ bọn tiểu tử không nói hành tung của mình, tiểu tử chẳng lẽ đi hỏi tổng trại chủ sao?

Chu Á Nam hơi ngần người ra nói:

- Nói cũng có lý đấy.

Lữ Chính Anh liền nhíu mày hỏi:

- Ở Bảo Khánh phủ này có phải còn đồng đảng của các người?

- Có!

Hán tử mặt đỏ nghiêm túc nói:

- Tổng trại chủ đã hạ quyết tâm không giết chết công tử là không được, không những Bảo Khánh phủ có đồng đảng của bọn tiểu tử, hơn nữa trên con đường này cho đến Hạ Khẩu ven đường đều có người của bọn tiểu tử. Vì vậy sau này công tử mọi lúc mọi nơi đều phải đặc biệt cẩn thận coi chừng ám toán.

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói:

- Được, ta thả cho ngươi quay về, nhớ gởi lời cho Tây Môn lão tặc, từ bây giờ trở đi bất luận nơi nào, lúc nào ta mà đụng hãn thì giết không tha.

Tiếp đó gần giọng quát hỏi:

- Có nghe thấy không?

Hán tử mặt đỏ cung kính nói:

- Tiểu tử nghe ạ.

Lữ Chính Anh liền thét lớn:

- Nghe rồi thì cút đi!

- Dạ!

Hán tử mặt đỏ lại dập đầu rồi mới đứng dậy, ôm lấy đầu mà lủi đi.

Lữ Chính Anh lúc này mới quay về phía Âu Dương Thái lạnh lùng cười nói:

- Bây giờ quý phương do hai người liên thủ đã trở thành ba người liên thủ rồi, đi thôi?

Âu Dương Thái gượng cười nói:

- Tây Môn Nhuệ cũng là một món đồ đáng kể, y cũng đáng liên thủ với bọn ta.

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Thêm một bằng hữu thì cũng tốt hơn thêm một kẻ thù, hướng hồ các người lại cùng chung mối thù...

Âu Dương Thái gượng cười cố ý nói:

- Lão đệ ngươi càng ăn nói càng thiếu chuẩn mực, thử nghĩ giữa hai ta sao lại có thù oán?

Dứt lời lại mỉm cười nói:

- Nhị vị hãy theo ta, bọn ta vừa đi vừa nói chuyện.

Nói xong cùng với lam y thanh niên phóng đi trước.

Lữ Chính Anh cùng Chu Á Nam liền rượt theo sau, vừa hỏi tiếp:

- Không sai! Giữa hai ta quả thật chẳng có thù oán gì để mà nói cả, nhưng lần này tính toán mọi cách muốn loại trừ bọn ta là do đâu thế hả?

Âu Dương Thái quay đầu lại cười nói:

- Lão đệ, vừa rồi ta đã nói đừng suy diễn lời nói của ta, nghi vấn của lão đệ đến bờ sông thì sẽ có lời giải đáp...

Từ Thành Hoàng miếu ở nội thành đến bờ sông cũng không quá dặm rưỡi, với bước chân của bốn vị này cho dù là nơi chợ náo nhiệt cũng không mất bao lâu là đã đến nơi.

Không sai, trong bóng đêm dày đặc có một vị thanh y lão nương tóc bạc trắng, mặt mày nhăn nheo đang đứng ở bãi cát ven sông.

Người này chính là Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng, cục chủ Võ Dương tiêu cục gần đây nổi lên trong giới võ lâm.

Lúc Âu Dương Thái sau khi tiến dẫn cho hai người gặp gỡ nhau thì Tân Ngọc Phụng liền lập tức hỏi Âu Dương Thái:

- Âu Dương đại hiệp đã nói rõ với Lữ công tử rồi chứ?

Âu Dương Thái mỉm cười nói:

- Chưa, ta nghĩ Tân cục chủ nói thì hay hơn.

Tân Ngọc Phụng hừ một tiếng nói:

- Một chút cũng không dứt khoát!

Tiếp đó ánh mắt liếc nhìn Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Lữ công tử, ta không biết A Bình đã nói với công tử chưa. Ta đây nói hay làm đều rất dứt khoát. Ta đêm nay mời hai vị đến đây chỉ có hai con đường để lựa chọn.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Quả thật là nhanh chóng rõ ràng, nhưng không biết là hai con đường nào?

Tân Ngọc Phụng nói:

- Một là tử lộ, hai là sinh lộ?

Lữ Chính Anh thản nhiên nói:

- Nghiêm trọng đến thế ư?

Tân Ngọc Phụng nói:

- Lão nương ta không bao giờ dằn dai lâu, công tử phải dứt khoát một chút.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Được! Lão nương nói đi! Sinh lộ như thế nào? Tử lộ như thế nào?

Tân Ngọc Phụng lạnh lùng nói:

- Sinh lộ ư? Từ bây giờ trở đi thoát ly Chu Tứ Nương, gia nhập Võ Dương tiêu cục ta...

Âu Dương Thái cắt lời nói:

- Tân cục chủ, còn ta thì sao?

Tân Ngọc Phụng hừ một tiếng nói:

- Giữa hai ta đợi chuyện của tiểu tử này sau khi nói rõ sẽ giải quyết.

Âu Dương Thái cười nói:

- Lẽ nào giữa hai ta cũng phải dùng võ lực giải quyết?

Tân Ngọc Phụng nộ quát:

- Chuyện trong võ lâm, không dựa vào võ lực giải quyết thì dựa vào gì chứ?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Nếu hai vị tranh chấp không dừng, tiểu khả chắc phải cáo từ!

Tân Ngọc Phụng cười nhạt một tiếng nói:

- Ta còn chưa nói hết, người vội gì thế?

Lữ Chính Anh tự trào, cười nói:

- Được! Tiểu khả đang lắng nghe đây.

Tân Ngọc Phụng nói:

- Ta đây rất là công minh, chỉ cần gia nhập vào phe ta không những cơ nghiệp của Võ Dương tiêu cực do người chủ trì, hai a đầu A Bình, A Vân ta cũng có thể tác chủ hứa hôn cho người. Đồng thời cũng không gây trở ngại gì cho chuyện tốt của người với Chu Á Nam...

Chu Á Nam cắt lời cười nói:

- Nói như vậy lão nương thật là công minh đấy!

Tân Ngọc Phụng cười nói:

- A đầu, người cũng đồng ý chứ?

Chu Á Nam cười nói:

- Dù tiểu nữ có đồng ý cũng thế thôi, còn phải Lữ đại ca đây đồng ý mới được.

Tân Ngọc Phụng nhíu mày nhìn Lữ Chính Anh hỏi:

- Tiểu tử, người nói đi?

Lữ Chính Anh khiêm nhường cười cười nói:

- Rất tiếc! Tiểu khả không muốn bị người khác sắp đặt...

Tân Ngọc Phụng biến sắc nói:

- Người đi cùng với nữ nhân bệnh thần kinh Chu Tứ Nương đó thì có được gì tốt?

Chu Á Nam găm mặt nói:

- Người mới là bệnh nhân thần kinh đấy!

Lữ Chính Anh cũng đồng thời nói:

- Đó là chuyện riêng của ta.

Tân Ngọc Phụng cười nhạt nói:

- Được! Ta mà không được thì cũng không để cho người khác có được.

Lúc này Âu Dương Thái mới mỉm cười nói:

- Tiểu tử, bây giờ ngươi chắc không cần ta phải nói rõ nữa chứ?

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói:

- Phải, không cần phải nói gì thêm!

Dứt lời liền quét mắt nhìn thẳng vào đối phương gằn giọng nói:

- Hai người hãy hành động đi!

Âu Dương Thái cười hỏi:

- Tiểu tử, ngươi không suy nghĩ gì thêm nữa sao?

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói:

- Ta không cần phải suy nghĩ.

Âu Dương Thái quay người về phía Tân Ngọc Phụng cười nói:

- Tân cục chủ, thái độ của tiểu tử này kiên quyết như thế xem ra chẳng có gì để nói thêm nữa.

Tân Ngọc Phụng hừm một tiếng nói:

- Phải!

- Vậy thì... Âu Dương Thái mỉm cười nói – giữa hai ta cũng nên bắt đầu nói chuyện đi.

Tân Ngọc Phụng cười nhạt nói:

- Giữa hai ta chẳng có gì để nói cả. Hãy rút binh khí của ngươi ra đi!

Âu Dương Thái cười nói:

- Binh khí đã thành danh Tam Tuyệt Đồng Bà của cục chủ đã không mang theo, ta làm thế nào rút binh khí ra được?

Tân Ngọc Phụng lạnh lùng cười nói:

- Trường hợp này chú trọng ở sức mạnh, người đùng khách khí mà hối hận không kịp!

Âu Dương Thái cười cười nói:

- Tân cục chủ nói rất đúng, xem ra ta đành phải cung kính bất như tùng mệnh.

Soạt một tiếng đã rút trường kiếm ra mỉm cười nói:

- Mời Tân cục chủ!

Tân Ngọc Phụng miệng cười nhạt, hai tay trống không chậm rãi tiến tới.

Lúc hai đại thế lực đầu não sắp khai triển một trận long tranh hổ đấu, Lữ Chính Anh đột nhiên gằn giọng quát:

- Khoan đã!

Tân Ngọc Phụng nhíu mày hỏi:

- Người còn muốn nói gì nữa?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Hai người vốn là vì muốn loại trừ ta và Chu Á Nam mà đến, bây giờ trận tuyến liên hợp còn chưa thành mà lại tàn sát lẫn nhau há không làm trò cười cho thiên hạ sao?

Tân Ngọc Phụng hừ một tiếng nói:

- Liên quan gì đến người?

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói:

- Đứng ở lập trường của ta, ta hy vọng hai người đánh nhau bị thương rồi sẽ thoải mái nghênh ngang mà đi.

Âu Dương Thái cắt lời cười nói:

- Phải đấy!

Vậy thì sao người lại còn ngăn trở bọn ta đánh nhau?

- Tại vì... Lữ Chính Anh thản nhiên nói – Ta cảm thấy nếu như thế thì không đủ phần khích lắm.

Tân Ngọc Phụng cười hỏi:

- Vậy người cho rằng thế nào mới đủ phần khích?

Âu Dương Thái tiếp lời cười nói:

- Tân cục chủ trước giờ lạnh lùng như băng đá, bây giờ lại thấy mỉm cười quả thật không giản đơn.

Tân Ngọc Phụng thét lớn:

- Bớt ăn nói tào lao đi!

Tiếp đó lại nhíu mày nhìn Lữ Chính Anh gằn giọng nói:

- Người hãy mau trả lời câu hỏi của ta.

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói:

- Biện pháp đủ kích thích nhất là ta sẽ khiêu chiến với trận tuyến liên hợp các người, hay từng người một cũng được.

Âu Dương Thái ngơ ngác:

- Người vẫn bình thường đó chứ?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Ta tự tin là vẫn bình thường.

Rồi không đợi đối phương mở lời lại mỉm cười hỏi lại:

- Hai người tàn sát lẫn nhau là vì muốn tranh nhau quyền đối phó với ta trước phải không?

Âu Dương Thái, Tân Ngọc Phụng cùng gật đầu nói:

- Phải!

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Vậy thì hai người nghĩ xem, dường như là bỏ phí thời gian không tính toán kỹ!

Âu Dương Thái hướng về Tân Ngọc Phụng cười nói:

- Tiểu tử này nói quả thật cũng có lý!

Tân Ngọc Phụng nhíu mày nhìn Lữ Chính Anh hỏi:

- Theo người thấy thì sao?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Theo ta thấy thì ta sẽ khiêu chiến với hai người, như thế sẽ đơn giản hơn nhiều.

Âu Dương Thái cười nói:

- Được! Hãy nói cách của người xem?

Lữ Chính Anh nói:

- Bọn ta sẽ lấy giới hạn mười chiêu, ai trong mười chiêu có thể chế phục được ta thì ta cùng nhị tiểu thư sẽ gia nhập dưới trướng của người đó.

Tân Ngọc Phụng cười nhạt nói:

- Người quên lời ta vừa nói rồi, đây là tử lộ.

Lữ Chính Anh vẫn nghiêm nghị nói:

- Nếu ta bị giết chết, tức là ta võ nghệ bất tinh sẽ chẳng oán trách chi.

Âu Dương Thái gật đầu nói:

- Được! Ta đồng ý cách của người, chỉ là người sẽ khiêu chiến với ai trước?

Lữ Chính Anh nói:

- Điều này do các người tự quyết định, dùng cách bắt thăm cũng được!

Tân Ngọc Phụng nói:

- Được!

Lữ Chính Anh nói:

- Vậy xin phiền Chu nhị tiểu thư chủ trì.

Chu Á Nam mỉm cười nói:

- Được! Ta sẵn sàng.

Kết quả bắt thăm thì Tân Ngọc Phụng ưu tiên, nhưng Lữ Chính Anh lại gằn giọng nói:

- Có một điểm ta phải nói trước, hai người phải tuân thủ mới được.

Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái gật đầu nói:

- Người nói xem!

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Nếu trong mười chiêu hai người không hề giết được ta cũng không hề chế phục được ta thì sau này không được quấy rối ta nữa đấy.

Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái đồng thời gật đầu:

- Điều đó đương nhiên! Điều đó đương nhiên!

Lữ Chính Anh nói:

- Còn nữa, hai người phải nhận lời cho ta một việc.

Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái đồng thanh hỏi:

- Làm chuyện gì?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Chuyện này tạm thời bảo mật, nhưng chắc chắn là ở trong năng lực của hai vị có thể làm được.

Âu Dương Thái cười nói:

- Nếu người muốn bọn ta đi làm ăn trộm, làm cường đạo...

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói:

- Đó chắc chắn là chuyện quang minh chính đại.

Tân Ngọc Phụng nhú mày nói:

- Điều này...

Lữ Chính Anh cười hỏi:

- Lẽ nào Tân cục chủ đối với trận đấu mười chiêu này đã mất đi niềm tin tất thắng?

- Chuyện đùa! Tân Ngọc Phụng giã hai lông mày nói – Được! Ta hoàn toàn đáp ứng.

Âu Dương Thái cũng mỉm cười nói:

- Ta cũng thế!

Lữ Chính Anh mỉm cười chấp tay thi lễ nói:

- Đa tạ nhị vị đáp ứng!

Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái nhìn nhau gượng cười, Lữ Chính Anh lại nghiêm mặt nói:

- Xin Tân cục chủ sẵn sàng, tiểu khả sẽ mạn phép đây.

Nói là làm ngay, vừa dứt lời soạt một tiếng trường kiếm đã xuất khỏi bao. Tiếp theo đó hào quang sắc lạnh lóe lên, một chiêu Tiểu Chỉ Thiên Ma đâm thẳng vào kiên tĩnh đại huyệt của Tân Ngọc Phụng.

Tân Ngọc Phụng ha hả cười lớn nói:

- Tiểu tử khi người quá lắm! Lại dùng kiếm chiêu quá tầm thường như vậy để khiêu chiến ta...

Y thị vừa nói xong, không tránh né duỗi thẳng hai ngón trỏ, giữa của bàn tay phải ra định kẹp lấy lưỡi kiếm của đối phương.

Chiêu Tiểu Chỉ Thiên Ma rất tầm thường này của Lữ Chính Anh, nội gia chân lực xem ra cũng rất bình thường. Với công lực và thân thủ của Tân Ngọc Phụng mà nói, động tác lúc này của y thị cũng không thể xem là khinh địch.

Nhưng hai ngón tay vừa mới xĩa ra, y thị bất giác kêu lên một tiếng:

- Ý! Người...

Nguyên là hai ngón tay của y thị vừa xĩa ra, Tiểu Chỉ Thiên Ma của Lữ Chính Anh đã cải thành Xuân Vân Xạ Tiễn, cũng chính là từ thế đâm thẳng ban đầu chéch xéo đi, trên mũi kiếm huyền ảo phóng ra những đốm sao lạnh, bắn thẳng vào năm đại yếu huyệt giữa ngực đối phương. Đồng thời hữu chưởng cũng xuất ra.

Tuy chiêu thức thay đổi nhưng vẫn rất là bình thường.

Nhất là hữu chưởng nhẹ nhàng, khiến cho thần quang trong đôi mắt của Tân Ngọc Phụng liên tục lóe sáng, y thị gần giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi học biết chưởng pháp của bốn môn bao giờ?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Đây là chưởng pháp do ta sáng tạo.

Tân Ngọc Phụng cười nhạt:

- Đúng là hai a đầu A Bình, A Vân truyền thụ riêng cho ngươi phải không?

Lữ Chính Anh nói:

- Tân cục chủ, ái đồ của bản thân mình cũng không tin nữa sao?

Giữa lúc đang đối thoại, Lữ Chính Anh đã liên tiếp công xuất sáu chiêu.

Trong sáu chiêu này, ít nhất có ba chiêu là chiêu thức bình thường.

Đương nhiên với chiêu thức như vậy đối với cao thủ đầu đàn như Tân Ngọc Phụng không có tác dụng gì cả.

Lúc Lữ Chính Anh vừa dứt lời, Tân Ngọc Phụng đã bắt đầu phản kích cười nhạt nói:

- Bây giờ ta phải hồi kính ngươi bốn chiêu.

Tân Ngọc Phụng sẵn sàng trong bốn chiêu cuối cùng sẽ chế phục Lữ Chính Anh. Với thân thủ của y thị mà nói, bốn chiêu phản kích này thật không phải là tầm thường.

Tân Ngọc Phụng vốn thành danh với Tam Tuyệt Đồng Bà, nhưng vì để tranh đoạt võ lâm bá quyền nên đã sáng chế Giáng Qui Chưởng Pháp thần kỳ khó lường.

Vì vậy y thị vừa bắt đầu phản công liền thi xuất bản lĩnh nội gia. Trong lúc này chỉ thấy chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp, kèm theo kinh phong vũ vũ giống như trường giang đại hải dồn dập nổi sóng, khiến cho Lữ Chính Anh bị dồn bức lùi sau liên tục.

Thế nhưng Lữ Chính Anh tuy có hơi đối phó khó khăn, nguy hiểm vây bọc nhưng tóm lại cũng đỡ được bốn chiêu tấn công như sấm sét của đối phương.

Chiêu cuối cùng của Tân Ngọc Phụng thi xuất xong, Lữ Chính Anh phi thân nhảy nhẹ ra sau ngoài một trượng, chấp kiếm vái dài mỉm cười nói:

- Đa tạ Tân cục chủ hạ thủ lưu tình!

Cũng không biết là cố ý giả vờ hay là thật tình mà trên trán của Lữ Chính Anh lại đầm ướt mồ hôi.

Cơ thịt trên mặt Tân Ngọc Phụng liên tục co giật, ngoài ra không thấy có một biểu hiện gì khác.

Chỉ thấy y thị nhìn chằm chằm Lữ Chính Anh, một lúc sau mới nói:

- Ta hạ thủ không lưu tình đâu!

Tiếp đó mới quay về Âu Dương Thái điềm nhiên cười nói:

- Bây giờ xem ngươi ra sao đây?

Nói xong lập tức quay người hướng về phía thành phủ chậm rãi bước đi. Từ phía sau nhìn lại bước chân của Tân Ngọc Phụng rõ là nặng nề vô cùng, dường như trong nháy mắt đã già ngay đi mười tuổi vậy.

Âu Dương Thái mỉm cười nói:

- Tân cục chủ, không xem kết quả của ta sao mà đã bỏ đi?

Tân Ngọc Phụng đầu không quay lại đáp:

- Không có hứng thú.

Âu Dương Thái cười nói:

- Vậy thì ta không tiến đâu.

Dứt lời ánh mắt hướng về phía Lữ Chính Anh nửa như cười, nửa như không nói:

- Tiểu tử lại đây!

Ngay tiếp đó lại nghiêm mặt nói:

- Lão phu sử dụng đao, đao kiếm không có mắt đâu. Người phải cẩn thận một chút.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Đa tạ nhắc nhở! Tiểu khả xin thất lễ!

- o O o -